

- 3) Såfremt brug inden for en enkelt medlemsstat aldrig kan betragtes som reel brug inden for Fællesskabet, hvilke krav skal der da stilles til det territoriale omfang — ved siden af andre faktorer — af brugen af et EF-varemærke, når det skal afgøres, om der foreligger reel brug inden for Fællesskabet?
- 4) Eller skal — i modsætning til ovenstående — artikel 15 i EF-varemærkeforordningen fortolkes således, at der ved afgørelsen af, om der foreligger reel brug inden for Fællesskabet, fuldstændigt skal ses bort fra grænserne for de enkelte medlemsstaters territorium (og tages udgangspunkt i eksempelvis markedsandele (produktmarkedet/det geografiske marked)?

(¹) EUT L 78, s. 1.

(²) Forordning om EF-varemærker, EFT 1994 L 11, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour de cassation (Frankrig) den 1. april 2011 — Auto 24 SARL mod Jaguar Land Rover France

(Sag C-158/11)

(2011/C 179/19)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour de cassation

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Auto 24 SARL

Sagsøgt: Jaguar Land Rover France

Præjudicielt spørgsmål

Hvad skal der forstås ved udtrykket »bestemte kriterier« i artikel 1, stk. 1, litra f), i forordning nr. 1400/2002 (¹) om gruppefritagelse, når der er tale om kvantitativ, selektiv distribution?

(¹) Kommissionens forordning (EF) nr. 1400/2002 af 31.7.2002 om anvendelse af traktatens artikel 81, stk. 3, på kategorier af vertikale aftaler og samordnet praksis inden for motorkøretøjsbranchen, EFT L 203, s. 30.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundeskommunikationssenat (Østrig) den 4. april 2011 — Publikumsrat des Österreichischen Rundfunks mod Österreichischer Rundfunk

(Sag C-162/11)

(2011/C 179/20)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundeskommunikationssenat

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Publikumsrat des Österreichischen Rundfunks

Sagsøgt: Österreichischer Rundfunk

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 1, litra c), og artikel 10, 11 og artikel 18, stk. 3, i Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed (¹) som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF af 19. juni 1997 om ændring af direktiv 89/552 (²), fortolkes således, at et tv-spredningsforetagendes meddelelser, uanset af hvilken art, i foretagendets programmer og udsendelser vedrørende egne (ukodede) programmer og udsendelser er omfattet af begrebet »fjernsynsreklame« [artikel 1, litra c)], og at bl.a. bestemmelserne om adskillelse og mulighed for identificering i artikel 10 og om placering af reklamer i artikel 11 følgelig også finder anvendelse på sådanne meddelelser?

(¹) EFT L 289, s. 23.

(²) EFT L 202, s. 60.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgien) den 4. april 2011 — Annex Customs BVBA mod Belgische Staat en KBC Bank NV

(Sag C-163/11)

(2011/C 179/21)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Annex Customs BVBA

Sagsøgte: Belgische Staat, KBC Bank NV

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 450c, stk. 1, litra b), i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (¹), som ændret ved artikel 1, nr. 53), i Kommissionens forordning (EF) nr. 2787/2000 af 15. december 2000, (²) fortolkes således, at den heri omtalte underretning kun er gyldig, såfremt der i underretningen angives de nøjagtige beløb, som kautionisten i givet fald skal betale?

2) Skal artikel 450c, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2787/2000 af 15. december 2000, fortolkes således, at en kautionist, der efter at have modtaget en underretning i henhold til artikel 450c, stk. 1, litra a), inden for tre år fra datoen for antagelsen af forsendelsesangivelsen, modtager en underretning, hvori der angives andre beløb end dem, der senere opkræves hos ham, er frigjort fra sin forpligtelse?

(¹) EFT L 253, s. 1.

(²) Kommissionens forordning (EF) nr. 2787/2000 af 15.12.2000 om ændring af forordning (EØF) nr. 2454/93 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 330, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandene) den 7. april 2011 — Maurice Robert Josse Marie Ghislain Lippens m.fl. mod Hendrikus Cornelis Kortekaas m.fl., anden part: Ageas NV, tidligere Fortis NV

(Sag C-170/11)

(2011/C 179/22)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hoge Raad der Nederlanden

Parter i hovedsagen

Appellanter: Maurice Robert Josse Marie Ghislain Lippens, Gilbert Georges Henri Mittler og Jean Paul François Caroline Votron

Indstævnte: Hendrikus Cornelis Kortekaas, Kortekaas Entertainment Marketing BV, Kortekaas Pensioen BV, Dirk Robbard De Kat, Johannes Hendrikus Visch, Euphemia Joanna Bökkerink og Laminco GLD N-A

Anden part: Ageas NV, tidligere Fortis N.V.

Præjudicielt spørgsmål

Skal EF-bevisforordningen (¹), særligt artikel 1, stk. 1, fortolkes således, at en ret, der ønsker at afhøre et vidne, der er bosat i en anden medlemsstat, ved denne form for bevisoptagelse altid skal anvende de metoder, der er indført ved EF-bevisforordningen, eller er retten beføjet til at anvende de metoder, der er hjemlet i

dens egen nationale procesret, såsom indkaldelse af vidnet til at give møde ved dens sæde?

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 af 28.5.2001 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område (EFT L 174, s. 1).

Sag anlagt den 14. april 2011 — Europa-Kommissionen mod Republikken Malta

(Sag C-178/11)

(2011/C 179/23)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved A. Alcover San Pedro og K. Mifsud-Bonnici, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republikken Malta

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Malta har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7, stk. 1, første afsnit, artikel 9, stk. 1, og artikel 10, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/49/EF af 25. juni 2002 om vurdering og styring af ekstern støj (¹), da der ikke er udarbejdet sådanne strategiske støjkort for større veje og byområder, som Malta har identificeret i den rapport, man har udarbejdet i henhold til artikel 7, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2002/49/EF, ikke stillet dem til rådighed for og udbredt dem til offentligheden, og ikke har sendt oplysningerne fra disse strategiske støjkort til Kommissionen.

— Republikken Malta tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til den rapport, som Malta i henhold til direktivets artikel 7, stk. 1, andet afsnit, forelagde i 2006, er der 1 byområde og 43 større veje i Malta, som er omfattet af direktivets anvendelsesområde. Pr. 30. juni 2007 burde der således have været udarbejdet strategiske støjkort for dette byområde og de pågældende større veje, og de burde have været stillet til rådighed for og udbredt til offentligheden. Oplysningerne fra disse strategiske støjkort og et resumé af den lokale handlingsplan skulle desuden have været sendt til Kommissionen senest den 30. december 2007.